

o nástavbě a o záměně místností, tím dali na jevo úmysl do povolení dražby vložit na základě této smlouvy nájemní práva oné firmě na dům. Ale dovolatelka přehlíží, že uznání smlouvy žalobci nemůže těmto ani jmenované firmě umožnit, by si dala vložit nájemní právo z oné smlouvy na celý dům bez svolení žalované a že toto nedílné právo nájemní k celým místnostem nelze vložit jenom na spoluvlastnické podíly žalobců, a posléze že nezáleží na úmyslu žalobců, nýbrž na tom, zda zrušením spoluvlastnictví bude skutečně poškozena nebo jeho nevčasností může být poškozena. Takováto škoda nebo nevčasnost není však opodstatněna tvrzením dovolání o uznání práva nájemního žalobci a o jejich úmyslu vložit je do knih. Není-li smlouva o prodloužení nájmu a o nástavbě s onou firmou platná a závazná, nemá objektivně na cenu domu při dražbě vlivu. Pakliže smlouva o nájmu tom je platná a účinná, může působiti jen mezi smluvníky. Může také dočasně působiti na odhad ceny domu, musí-li nabyvatel nájem převzít, ale neznamená proto škodu ve smyslu § 830 obč. zák., t. j. škodu žalované spoluvlastnice, nýbrž nevýhodu všech. Také nezakládá tato okolnost vždy námitku nevčasností zrušení spoluvlastnictví. Kdyby každý nájem na určitou dobu zakládal tuto námitku, nesmělo by být zrušeno spoluvlastnictví k předmětu na určitou dobu pronajatému do uplynutí nájmu nikdy. Takový nájem mohl by založit námitku nevčasností zrušení spoluvlastnictví, kdyby bylo prokázáno, že snižuje cenu v nepoměru k ceně břemena. Že tu tyto podmínky jsou, žalovaná netvrdila. Mohlo by se snad jednat o nevčasnost zrušení spoluvlastnictví z důvodu, že následkem nejistoty o závaznosti této smlouvy mohlo by se při dražbě domu docílit jen nižší nabídky a že je tedy proto potřebí jejího odkladu. Ale dovolatelka tuto námitku vůbec nevznesla a neuplatňuje ji ani v dovolání. Pro otázku škodlivosti a nevčasností zrušení spoluvlastnictví nemá tedy význam, zda žalobci uznali nájemní práva oné firmy ze smlouvy, zda to prohlásili ve sporu s ní, ona nebyla konkrétně tvrzena nepřiměřenost nájemního a, že by snižovala cenu domu nepoměrně.

Čís. 9480.

Obecní zaměstnanci.

Usneslo-li se obecní zastupitelstvo na pravidlech o úsporných opatřeních při obecní správě podle obdoby zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n., projevilo tím, že dosavadní počet zaměstnanců přesahuje míru nezbytně nutnou v mezích zákona. Soudu nelze přezkoumávat, zda technická opatření obce při snížení osobního stavu odpovídala povaze a rozsahu služby. Ustanovením § 14 zák. čís. 286/1924 nenabylí zaměstnanci pro sebe zvláštních práv proti nucenému propuštění ze služby. Při výběru osob propuštěných podle zák. čís. 286/1924 mohl zaměstnavatel hledět i ke zdatnosti zaměstnancově ve službě.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1929, Rv I 375/29.)

Žalobce byl dne 11. ledna 1918 jmenován definitivním řidičem a průvodčím na elektrických drahách města Prahy, Ústřední zastupitel-

stvo hl. města Prahy usneslo se dne 14. března 1927 ve své řádné schůzi, by byl žalobce přeložen z moci úřední do výslužby dnem 1. dubna 1927 na základě článku 11. pravidel o úsporných opatřeních při správě obecní ze dne 4. května 1925, čís. j. 982 vydaných Ústředním zastupitelstvem hlav. města Prahy podle obdoby zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. V důsledku toho bylo žalobci správním výborem pensijního a provisiního fondu elektrických podniků hlavního města Prahy vyměřeno výslužné 7.593 Kč a drahotní přídavek 2.880 Kč ročně. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na Obci hlav. města Prahy zaplacení rozdílu mezi těmito příjmy výslužnými a neztenčenými služebními příjmy aktivními za dobu od 1. dubna 1927 do konce února 1928. Žalobu opíral o tvrzení, že se jeho přeložení do výslužby stalo protiprávně a že mu tudíž patří plné příjmy aktivní. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Ustanovením § 28 zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. byly obce zmocněny, by provedly u svých zaměstnanců i v podnicích obecních neb obcemi spravovaných úsporná opatření, a v odst. (2) § 28 bylo jim provedení těchto opatření přímo uloženo do jednoho roku od účinnosti zákona. Usneslo-li se tedy ústřední zastupitelstvo hlavního města Prahy dne 4. května 1925 na pravidlech o úsporných opatřeních při obecní správě podle obdoby zákona čís. 286/1924 sb. z. a n., která podle čl. 20 platila pro všechny obecní zaměstnance, zejména i pro zaměstnance obecních podniků, projevilo tím jako jedině oprávněný orgán platně vůli, že dosavadní počet zaměstnanců přesahuje míru nezbytně nutnou v mezích zákona, a nesejde na tom, zda rozšiřováním sítí elektrických drah byla odůvodněna potřeba přijímati nové síly, aná přes to v době provádění úsporných opatření mohla žalovaná obec omeziti počet zaměstnanců při provozování elektrických podniků a takto docíliti úspor nařízených jí zákonem. Bylo věcí obce, by dále zařídila, by výkon elektrických podniků snížením osobního stavu nebyl rušen, což bylo úkolem jejích technických opatření v mezích vlastní samosprávy. Nelze proto soudu přezkoumávati, zda taková opatření odpovídala povaze a rozsahu služby, a není ani opodstatněna výtká, že se odvolací soud nezabýval těmito otázkami a že neučinil pro jich řešení potřebná skutková zjištění (§ 503 čís. 2 c. ř. s.). Nižší soudy správně vyložily ustanovení § 14 zákona čís. 286/1924 sb. z. a n., kterým byly stanoveny jen směrnice pro vnitřní postup úřední při výběru zaměstnanců k propuštění z činné služby, jinak však rozhodnutí o tom ponechal zákon volnému uvážení příslušných státních úřadů (u veřejných korporací jejich zákonných zástupců — § 28 zák.), tak že tímto zákonným předpisem nenabyli zaměstnanci pro sebe zvláštních práv proti nucenému propuštění ze služby ve smyslu § 13 dotčeného zákona. Při tomto výkladu § 14 zákona nesejde na tom, zda žalobce měl v době odchodu z činné služby menší či větší způsobilost k výkonu služby, a neměl pro rozhodnutí tohoto sporu ani podstatné důležitosti

posudek lékaře o žalobcových chorobách a bezvýznamný byl i návrh na provedení důkazu jinými znalci o tom, zda u žalobce v době propuštění z činné služby byla taková nezpůsobilost k povolání, která by odůvodňovala jeho dání na trvalý odpočinek, ježto posuzování osob, které mají opustiti činnou službu, bylo ponecháno volné úvaze zaměstnavatele, jenž při výběru nebyl nikterak omezen jen na fysickou způsobilost zaměstnance, nýbrž mohl hleděti i k jeho zdatnosti ve službě, jak mu jako zaměstnavateli podle jeho vlastního úsudku lépe vyhovovala. Žalobce nemůže ani ze svého soukromoprávního poměru k žalované obci nic pro sebe vytěžiti, ani z definitivního svého služebního postavení, ani z předpisů služebního řádu, poněvadž i takové právní poměry měl zákon čís. 286/1924 na mysli, an v § 30 výslovně ustanovil, že po dobu jeho účinnosti pozbývají platnosti veškeré služební i pensijní předpisy i smlouvy, pokud mu odporují.

Čís. 9481.

Rukojemský závazek toho, kdo se zaručil ve vyrovnání za »po právu jsoucí pohledávky věřitelů nepožívajících přednostního práva«, vztahuje se i na věřitele, jichž pohledávky nebyly přihlášeny k vyrovnacímu řízení.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1929, Rv II 201/29.)

Žalující firma domáhala se na žalovaném zaplacení pohledávky, ježto převzal ve vyrovnání společnosti ručení za vyrovnání v rozsahu 35% kvoty »po právu jsoucích pohledávek věřitelů nepožívajících přednostního práva«. Žalovaný namítl najmě, že žalobkyně nepřihlásila zažalovanou pohledávku k vyrovnání společnosti. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Podle § 46 (3) vyr. ř. všichni věřitelé dlužníka, který jest ve vyrovnání, pokud nejsou věřiteli podle § 11 (1) vyr. ř. nebo pokud nepožívají přednostního práva podle § 23 vyr. ř., mají stejná práva a nesmí se žádnému z nich proti ostatním dostati vyrovnáním zvláštních výhod (§ 47 vyr. ř.), bez ohledu na to, zda se vyrovnacího řízení zúčastnili čili nic (§ 53 vyr. ř.). Jest tedy dlužník povinen zaplatiti vyrovnávací kvotu nejen věřitelům, kteří pohledávky k vyrovnacímu řízení přihlásili, nýbrž i těm, kteří se řízení nezúčastnili. A týž závazek postihuje i toho, kdo k vyrovnání přistoupil bez výhrady jako rukojmí a plátce podle § 1357 obč. zák. Rukojmí nemůže se vymlouvat, že nevěděl o nově se vyskytnuvší pohledávce, která nebyla k vyrovnacímu řízení přihlášena. Neboť tu nejde o nepřípustné rozšíření jeho rukojemského závazku, poněvadž rukojmí ručil po zákonu hned původně za zaplacení kvoty všem věřitelům dlužníkovým, tedy i oněm, kteří opomenuli přihlásiti pohledávku, o které ručitel do té doby nevěděl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jest zjištěno, že žalovaný převzal ve vyrovnacím řízení komanditní společnosti ručení za vyrovnání v rozsahu 35%ní kvoty »po právu